

Птиця в русі — ім'я твоє,
схлип каменя в ставок...
Туман русий — ім'я твоє,
джерельної ковток...

Ой зілля, тройзілля, труйзілля рясне!
Не Гриця струїла — струїла мене.

І сліз пелена... сліз не стає.
І гладиш лице його мертве — моє!

Сон будиш зі сну, пересон, мертвосон...
Марусе, журбо моя, вічна красо!

Ти м'яту, ти щастя до серця кладеш,
ту пісню, що синя без меж, без меж...

Спасибі! — за пісню, за бунт, за хміль.
Я ж винний... Прости-но забуток мій —

про подзвін стремен, із калин солов'їв,
про ніжні обніжки, де ніжки твої...

Прости... І тікай!.. Тут гул і дим.
Тут понад криницями — жаром сухим.

...Ні-ні! Зоставайсь, не кидай мене,
бо ще замілію... Марище страшне

погасить мій дух! Не воскреснути більш.
Марусе, жаго моя, гойний біль!

Схились коло серця, нехай без обмов
все в пісні синіє: і трави, й любов...

Зведи мене — й підемо вдалину
шукати під місяцем слів таїну.

Ой зілля, тройзілля! В сто літ урожай.
Куди ж ти?.. Марусе! Куди?.. Постривай!

...Заснув між пісень я у житі, притих.
Лиш мрево тремтить, як дівча... Може, ти?

Ой дівчино-блискавко!
Небо розколоне...
Так близько, так близько!
Й ніколи, ніколи...

1968

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.